

vist den ærede Landstingsmand meget godt og vil neppe følge det for Forsamlingen, at der i saa Henseende kan møde mange Banffeligheder, at der kan møde Spørgsmaal netop om Posteringen, hvorom Meningerne kunne være meget deelte, Spørgsmaal, om en Indtægt skal komme det enkelte Aar tilgode; eller om den i Modsetning hertil skal betragtes som en Capitalforøgelse o. s. v. Vi komme her let ind paa det hele Spørgsmaal om Activer, Reservecapital, Kassebeholdning og hvad dermed staaer i Forbindelse. Men naar vi altsaa skulle have en constitutionel Afgjørelse af det Beløb, der skal tilskydes, er det aabenbart kun Monarchiets constitutionelle Lovgivningsmagt, der i saa Henseende kan træffe Afgjørelsen, og ikke de 3 enkelte Landsdeles Lovgivnings- eller Bevillingsmyndighed, hver for sit Bedkommende. Ved denne Bestemmelse af Monarchiets Budget er det da atter klart, at det ligger i Kongens og Rigsraadets Haand at ordne Sagen, som de finde rigtigt. Jeg kan ogsaa i saa Henseende ganske henholde mig til, hvad jeg paa et andet Sted har yttret om dette Forhold. (Folkethingstidenden S. 1621-22). „Det er nemlig ganske klart, at der ikke i Bestemmelsens Ord er indeholdt en saadan snæver, stiv Regel, at man ikke skulde kunne ordne Forholdet paa en forskjellig Maade til en forskjellig Tid. Jeg vil blot nævne eet Exempel. Det er mig aldeles klart, at Kongen og Rigsraadet f. Ex. maa kunne enes om, at en vis Sum skal tilskydes fra Landsdelene som en Udgift, der maa udredes, forat der kan dannes den Kassebeholdning, der for Monarchiets Bedkommende ansees for nødvendig — dette er mig som sagt aldeles klart — denne Kassebeholdning kan til forskjellige Tider muligt ansees for at maatte være større eller mindre, alt efter Omstændighederne; Alt, hvad der staaer i Forbindelse dermed, kan ordnes paa forskjellige Maader, det kan umiddelbart udtales, at der skal tilskydes saa og saameget til Kassebeholdningen, det kan udtrykkes paa en anden Maade, det kan blive en ligefrem Følge af det hele Anlæg, som Budgettet og alle de dermed i Forbindelse staaende Love have, at Resultatet deraf kan blive det samme“.

Der kan altsaa træffes en udtrykkelig Bestemmelse om, at Overskudet, hvis et saadant fremkommer, skal anvendes til et Reservecapital Dannelses, der kan træffes en udtrykkelig Bestemmelse om, at Overskudet skal anvendes til Statsgjældens Afbetaling, der kan træffes en udtrykkelig Bestemmelse om, at Overskudet skal tjene til Kassebeholdningens Forøgelse; men det Samme kan efter mit Skjøn ogsaa ligge i hele det Anlæg, som samtlige finantzielle Love have faaet, saaledes at en forstandig Opfattelse ogsaa uden nogen udtrykkelig Udtalelse derom maa lede til det Resultat, at Overskudet for det Tilfælde, at et saadant fremkommer, skal tjene til Kassebeholdningens Forøgelse. Dersom nu den ærede Landstingsmand vilde sige, at naar Aaret er omme, maatte en anden Opgjørelse kunne finde Sted, saa vilde jeg hertil svare, at saa ere vi strax ude over Budgettet og nærme os Regnskabsspørgsmaalet. Jeg vil idag blive staaende paa Grændsen; thi vi have kun med Budgetspørgsmaalet at gjøre. Spørgsmaalet er kun, hvorledes den 5 i Finantsloven skal fortolkes, hvorom der er Spørgsmaal, og som oftere har været forhandlet og med Hensyn til hvilken jeg paa staaer, at ingen Indenrigsminister vil uden Ansvar kunne nægte at anvende den Fortolkning, at der skal ydes det Tilskud, der er opført i Monarchiets finantzielle Love og i dette Tilfælde i den nugældende Lov for Finantsperioden 1856—58. Dersom den ærede Landstingsmand mener, at naar Aaret er omme og det foreløbige Regnskab er opgjort, have vi et andet Udgangspunkt, da svarer jeg atter, at det er efter min fulde Overbeviisning en fuldstændig Misforstaaelse. Det er umuligt at kunne tillægge en saadan foreløbig Opgjørelse den Betydning, at der derefter skulde kunne skee nogen Tilgodebeskrivelse til de enkelte Landsdele af dette Beløb, hvorefter det vilde see ud, som om der er et Overskud. Spørgsmaalet er vel ikke længere alene om, hvorledes Budgettet er blevet forhandlet og vedtaget mellem Kongen og Rigsraadet, men der er nu og Spørgsmaal om den anden forfatningsmæssigt nødvendige Akt, nemlig Regnskabsafregningen og Regnskabsprøvelsen. For